

MARCEL VERRECK

Toegift

De zeven Deventer moordzaken

ARTNIX

Toegift

MARCEL VERRECK

Toegift

De zeven Deventer moordzaken

ARTNIK

De uitgever bedankt bedrijven en instanties die het verschijnen van dit boek mede mogelijk hebben gemaakt: Autoservice Wesepe, Fiévez Advocaten, Guard Academy en Theater Bouwkunde.

Eerste druk, november 2015

© Marcel Verreck & ArtNik uitgaven, Deventer

Omslagontwerp: Artnic *creatief in communicatie*, Deventer

Omslagillustratie: Hans Stempher, Deventer

Auteursfoto: Ben Kleyn

ISBN 978-94-90548-26-1

NUR 305 Literaire thriller

Behoudens uitzondering door de wet gesteld mag zonder schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n) op het auteursrecht cq. de uitgeefster van deze uitgave (ArtNik Deventer, telefoon +31(0)570 667100 of www.artnik.nl) door de rechthebbende(n) gemachtigd namens hem (hen) op te treden, niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of anderszins, hetgeen ook van toepassing is op gehele of gedeeltelijke bewerking. De uitgeefster is met uitsluiting van ieder ander gerechtigd de door derden verschuldigde vergoedingen voor kopiëren, als bedoeld in artikel 17, lid 2, Auteurswet 1912 en in het KB van 20 juni 1974 (Stb. 351) ex artikel 16b, Auteurswet 1912, te innen en/of daartoe in en buiten rechte op te treden.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the written permission of the publisher.

Breek de lucht, raak de grens, open de tijd, vind de mens

Alied van der Meer

DONDERDAG 31 DECEMBER, 19.00 UUR

Het is donker in de Deventer Schouwburg.

Af en toe wordt de gevel verlicht door uiteenspuwend vuurwerk, het luchtruim ingeholpen door ongeduldige handen. Achter het station, in de omgeving van de Adelaarshorst, het stadion van GO AHEAD EAGLES, ratelt, knalt en kraakt het. Een kille noordoostenwind voert kruitdampen mee.

Enkele laatste reizigers haasten zich langs het schijnvode gebouw naar de treinen, die er weldra mee zullen ophouden. Ergens in Twello, Olst of Holten wachten de olieballen.

Zij hebben geen oog voor de ongebruikelijke duistere zwijgzaamheid van het theater. Evenmin zien ze de slungelige man die aan de zijingang morrelt, nadat hij heeft vastgesteld dat de draaideur vanavond niet in beweging te krijgen is. Zijn muziekkoffer, die zo te zien een saxofoon herbergt, heeft hij op de grond gezet. Ook de zijdeur zit potdicht.

Dan pas vangt zijn oog het briefje naast de hoofdingang. Het is een kort briefje. Twee keer een uiteenspuwende vuurpijl en je hebt het gelezen. De saxofonist krabbelt verwaasd aan zijn achterste, kijkt een paar keer om zich heen en checkt dan zijn mobiel. Iets wat hij te weinig doet. Nu leest hij de bevestiging: de jaarlijkse oudejaarsavondschnabbel met het combo Jurgen de Vries in de foyer van de Schouwburg kan hij vergeten. Met een bij beroepsmusici behorende traagheid pakt hij zijn valies en loopt de Keizerstraat in, naar de Brink, naar een café, misschien wel naar huis.

Eerder op de dag. Bertil Ter Mors weet niet of hij woedend of radeloos moet zijn.

‘Dit kan toch niet.’

De man tegenover hem, Brutus Richter, directeur van de schouwburg, heeft zijn emoties beter onder controle: ‘En toch is het zo.’

Bertil Ter Mors doet een uitval naar de stropdas van de schouwburgdirecteur. Hij heeft ondanks zijn drift geen schijn van kans. De rijzige man is natuurlijk niet als Brutus geboren, het is gewoon een Bertus, maar zijn vriendjes van het corps en van de roeivereniging hebben hem niet zonder reden Brutus gedoopt. In de theaterwereld, waar bijzonder zijn een *must* is, draagt hij deze naam inmiddels met ere. Artiesten hebben het volgens hem nooit over 'spelen in Deventer' maar over 'we gaan naar Brutus'.

'Rustig, Bertil,' zegt hij, 'we komen er wel uit.'

'Ja, ja,' moppert de hijgende conferencier, 'maar wat doen we vanavond?'

'Niets,' zegt Brutus.

De guillotine is gevallen, het is even stil.

'Ik heb het combo van Jurgen gebeld en het personeel ook. Plotse-ling avondje met de familie...'

Bertil staart voor zich uit.

'Weinig teleurgestelde reacties dus...' pest Brutus.

'Lul, ik klaag je aan.'

'Volgend jaar,' zegt Brutus, 'dan zien we verder. Ga naar huis, of naar Floors, bel Hannah, het is klote, maar dit is de realiteit.'

'Dus ze hadden alle kaartjes gekocht,' zegt Bertil, 'en jullie hadden niets door?'

'We zoeken het uit,' zegt Brutus, 'maar ik kan je één ding zeggen: de zaal blijft vanavond leeg.'

Cultureel centrum PANTA RHEI, spiksplinternieuw en majestueus gelegen aan de IJssel, is een zoemende bijenkorf. De knallen van Oudejaarsavond zijn hier vage achtergrondgeluiden. Af en toe licht de IJsselstroom op van het vuur in de lucht, maar het stralende gebouw staat als een alles verzengende ster aan de waterkant.

Martin Taal, inspecteur van de Deventer recherche, en zijn vrouw Tanja banen zich een weg door de foyer, groetend en ontelbare handen drukkend.

‘Ik heb er wel zin in,’ fluistert Tanja in Martins oor.

‘Hier?’ zegt hij met een verbaasde grijns, ‘waar iedereen bij is?’
Ze geeft hem een tedere stomp.

‘De voorstelling, mooie leip.’

De laatste twee woorden heeft ze ontleend aan het vocabulaire van haar man, die immers afkomstig is uit een zekere ‘mooie stad achter de duinen’.

‘Fijn dat pa en ma er zijn,’ zegt ze, ‘Dennis en Pietje eten uit hun hand.’

Martin knikt tevreden, terwijl hij zijn ogen over de menigte laat glijden. Tjonge, wat een opkomst, het wemelt van de hotemetoten. Gelukkig ziet hij al snel de vertrouwde gezichten van zijn collega’s Charlotte Groot Kormelink en Teun Alderlieste, allebei in mooie kleertjes, zoals gebruikelijk schutterig naast elkaar staand. En daar is ook rechercheur Patrick Warnas met zijn Emma aan de arm. Het belooft een bijzondere avond te worden.

Emil Grootborge zit voor de spiegel. Dat zit hij wel vaker. Het geroezemoes dringt hier niet door, maar hij weet hoe de vlag erbij hangt. Stikvol. Het is gelukt. Hij laat zijn vingers langs zijn smartphone glijden. Moeiteloos vindt hij Het Twitterbericht Van De Eeuw. Oudejaarsconference Bertil Ter Mors afgelast.

Nu is het zijn beurt.

Deze kans voor open doel zal hij niet missen. Het materiaal is goed, hij heeft vanochtend alles nog een keer met Marco doorgenomen. De try-outs gingen super. Vandaag komt alles bij elkaar. Hij heeft de jeugd, die had hij al. En nu de rest. Bertil was een verplichte zit geworden, een taaie oliebol. Maar ze gingen er allemaal heen.

Vanavond zal alles anders zijn.

Zijn telefoon zoemt.

Shit, Mireille. Ja doei.

Hij smoort het apparaat.

‘Emil, vijf minuten voor aanvang.’

De stem van zijn technicus, Klaas de Rover, komt rustig en

helder door het speakertje boven de deur.

Emil Grootbarge staat op en zwaait met zijn lange armen door de ruimte. Hij graait een blikje Red Bull naar zich toe, trekt het open en drinkt.

Deventer zal wat gaan beleven. Hij is er klaar voor.

'Jezus,' zegt Martin, 'echt iedereen is er.'

Ze hebben een mooie plaats, zesde rij, recht voor het podium.

De burgemeester en de commissaris zitten schuin voor hen.

Tanja rommelt in haar tasje op zoek naar kauwgom.

'Gaaf er dan niemand naar die arme Bertil Ter Mors in de schouwburg...?' vraagt Martin met gespeeld medelijden.

'Dat gaat niet door,' zegt Patrick, die aan de andere kant van Martin zit, 'heb je dat niet gehoord, dat is een verhaal...'

De inloopmuziek is harder geworden en de lichten doven.

'Stil jongens,' zegt Tanja, 'het begint, hier stop maar wat in je mond.'

'Is er een pauze?' vraagt Martin zachtjes aan Patrick.

Het antwoord gaat verloren in een orkaan van lawaai, de show is begonnen, oudejaarsconférencier Emil Grootbarge stapt parmantig het podium op.

Na anderhalf uur valt het doek. Er wordt luidkeels geklapt en er wordt beschaafd geapplaudisseerd. Men roept bis en bravo, er klinkt gefluit, het publiek is van zijn zetels gerezen. De rokers grijpen naar hun borstzak, de dorstigen voelen de koele rand van het komende wijnglas al tegen hun droge lippen.

Grootbarge heeft zijn show geheel in stijl afgesloten met een vlamme rap tegen burgerlijkheid en behoudzucht: *'Grijp je kans! Er is meer! Doe het nu! Ga door je grens! Anders háng je!'*

De muziek zwelt aan, ook de ongeofende handen van de hogere burgerij klappen ritmisch mee.

Grijp je kans! Er is meer! Doe het nu! Ga door je grens! Anders háng je!

Een nonchalante buiging van Grootbarge en weg is hij.

Een substantieel deel van het publiek smeekt om een toegift.
Het doek blijft dicht, tergend lang.
Maar op het moment dat het applaus dreigt te verslappen, valt
het open.
Het toneel lijkt leeg te zijn.
Dan verschijnen onder de toneellijst de gympies van Emil
Grootbarge.
Ze zakken traag, maar onstuitbaar.
'Ja, hij hangt,' zegt Patrick laconiek, 'leuke vondst.'
Hij wordt opzij geduwd door Martin, die zich, terwijl het ritmi-
sche applaus aanhoudt, als een woeste rugbyspeler langs de rij
toeschouwers wringt.

Er zijn in ons land maar weinig plekken waar de jaarwisseling zich onopgemerkt voltrekt. Radio Kootwijk op de Veluwe is er zo één. De hei bij het monumentale zendgebouw blijft leeg, koud en stil. In het verderop gelegen dorpje komen de bewoners rond middernacht uit hun huizen om elkaar een gelukkig Nieuwjaar te wensen. Ergens knettert een rotje, iets na twaalf hebben ooggetuigen een vuurpijl de lucht in zien gaan.

Maar op de hei blijft het stil, misschien wel stiller dan ooit.

Ooit werd dit niemandsland uitgekozen om een zenderpark te bouwen dat, zonder al te veel storing, verbinding kon maken met de verste gebieden. Delen van het Koninkrijk die de meeste inwoners van dit stukje Veluwe alleen van school kenden: Bali, Lombok, Soemba, Soembawa, Floris, Timor enzovoorts.

De fundamenten van de machtige zendmasten zijn nog makkelijk traceerbaar op de hei. De masten stonden als wachters om het zendgebouw, dat nu geheel is opgeknapt en gloriënd in art deco-stijl een toeristische trekpleister is geworden.

Het komt vaker voor, Marco heeft daar ook weleens een stuk over geschreven, dat gebouwen pas als ze hun oorspronkelijke functie verloren hebben op juiste schoonheid worden geschat: kerken, gemalen, oude fabrieken.

Door het raam van zijn houten woning ziet hij permanent het silhouet van het zendgebouw. In de nacht, als er maan genoeg is, een dreigende vuist, overdag, in de zon, een glinsterende taart, waar de dagjesmensen verlekkerd naar toe wandelen of fietsen.

De vier jaar dat hij hier nu woont en werkt is het zijn ijkpunt geweest. Zijn vermanende vinger als de uitstelkunstenaar in hem aan het zegevieren was. Als hij de eenzaamheid met wijn verdoofd had en, verdwaald in het labyrint van het wereldwijde net, altijd weer verstrikt raakte in vleziges sites.

Ze zeggen weleens dat luie mensen productief zijn. Marco Ternoot is productief, maar hij schiet altijd tekort. Volgens Marco Ternoot. Daarom is hij de perfecte teamgenoot van cabaretier Emil Grootbargo, een ontremde bluffer met een geheel ander arbeidsethos.

Hoe Marco gisteren thuis is gekomen, kan hij zich nauwelijks herinneren. Wat er in het theater is gebeurd, weet hij nog pijnlijk precies. Hij kijkt op de koekoeksklok, ontkoekoekt nadat Emil er tijdens een van zijn driftbuien mee heeft gegooid. Gek genoeg doet het uurwerk het nog wel. Zo laat al. Dadelijk komen de rechercheurs, tijd om te douchen is er niet meer.

'Je moet er hier af,' zegt Teun Alderlieste tegen zijn chef Martin Taal die aan het stuur zit, 'dan even richting Apeldoorn, ja, en iets verderop links.'

'Gelukkig Nieuwjaar!' zegt Martin, wijzend op een gedumpte kerstboom aan de kant van de weg, 'ze dachten zeker, we sturen het boompje terug naar huis.'

Teun vergeet te grinniken. Ook hij heeft kort geslapen.

Nog even rijden ze parallel aan de snelweg, dan slaan ze linksaf, nemen een bruggetje over de A1 en verdwijnen het bos in.

'Nog nooit geweest hier,' mompelt Martin.

'Wij fietsten erheen door Diepenveen,' zegt Teun, 'in de vakantie.'

'Gingen jullie op vakantie dan?' vraagt Martin.

Teun is een boerenzoon.

'Nooit,' zegt Teun, 'dus in de vakantie...'

'... gingen jullie fietsen,' vult Martin aan.

'Met de jongens van het dorp,' zegt Teun, 'ik ken hier elke struik. Kijk, als je hier linksaf gaat kom je bij de schaapskooi van Hoog Buurlo.'

'Lekker weg in eigen land,' zegt Martin met een radiostem, 'en dat op nieuwjaarsdag. Na twee uur slaap.'

Ze zwijgen en kijken voor zich uit. Het is nog donker in het bos, maar na een paar bochten zien ze een reeks huisjes.

‘Hier woonde het personeel van de zender,’ zegt Teun, ‘een soort eilandje in het bos.’

‘En nu?’ vraagt Martin.

‘Ja, ouderen, rustzoekers,’ zegt Teun, ‘je woont hier prachtig. De discjockey Leo Kijk in ’t Jat heeft hier jaren gewoond. Met zijn vriend. Hij werkte in Hilversum, die vriend in Deventer, zaten ze er hier mooi tussenin.’

‘Dat jij dat allemaal weet,’ zegt Martin verbaasd.

‘Ik ken die vriend,’ zegt hij, ‘het is een jongen uit het dorp.’

‘Dat is zeker een heel gedoe geweest,’ zegt Martin, ‘zo’n dorpsjongen die uit de kast komt.’

‘Dat viel wel mee,’ zegt Teun, ‘kijk, daar is het zendgebouw.’

Martin is er even stil van.

‘Niet gek,’ zegt hij dan, ‘en een beetje onwerelds. Het lijkt wel een raket die gelanceerd gaat worden.’

‘Die Marco woont in dat huisje links verderop,’ zegt Teun, ‘je moet hier parkeren.’

Ze stappen uit.

‘De Theaterloods,’ leest Martin hardop, ‘kom naar onze Zoete Zalige Zondagen.’

Zijn blik glijdt over een aantal schuurachtige gebouwen.

‘Wat zijn dat voor shows dan?’ zegt hij, ‘zoet en zalig, het klinkt als esoterisch bosneuken.’

Teun schiet in de lach.

‘Welnee,’ zegt hij, ‘dat is theatergroep Plezant, die geeft hier voorstellingen en op zondag komen er allerlei artiesten optreden. Dan kan je eerst een wandeling maken en ook lunchen daar. We zijn er niet zo lang geleden geweest, een middag met literatuur en muziek, hartstikke leuk.’

‘We...’ zegt Martin, ‘met Charlotte?’

Geheel tegen de verwachting begint Teun niet te blozen.

‘Nee hoor, met mensen van het koor,’ zegt hij ferm, ‘we gaan hier binnenkort misschien een uitvoering geven.’

‘Zing jij nog steeds dan?’

Een aantal jaar geleden, bij Martins entree als recherche-

inspecteur was Deventer in de ban geweest van een straatopera over de moord op molenaar Wiebe van der Meulen. Teun zou daarin als amateur-zanger een hoofdrol spelen. Het liep allemaal anders.

'Ik heb het weer opgepakt,' zegt Teun.

'En...?' Martin kijkt hem van opzij aan, 'leuke meisjes? Op dat koor?'

'Daar moeten we zijn,' zegt Teun.

Ze hebben de gebouwen van de Theaterloods achter zich gelaten.

Tot aan verre bosranden strekt de hei zich uit.

De fraaie details van het oude zendgebouw worden steeds beter zichtbaar.

Wolkjes van adem in de lucht.

De grond is hard van de vorst.

'Ik ben benieuwd hoe hij eraan toe is,' zegt Martin, 'niet best denk ik.'

De deur van het houten optrekje zwaait open.

Een dertiger in zwarte trainingsbroek met daarboven een rode versleten wollen trui en een verkreukeld brilletje op het bleke hoofd verschijnt in de deuropening.

3

VRIJDAG 1 JANUARI 10.30 UUR

'Hou maar op,' zegt Bernard Kolfschooten, 'dat gaat hem niet worden.'

Zo, het jaar begint weer goed.

Mylena, roodharig en langbenig, staakt haar inspiratieloze acties en kijkt de kleine zakenman aan.

'Masseren dan?'

Hij gromt.

'Nee, laat maar, ga maar iets voor jezelf doen.'

'Met mezelf?'

Kolfschooten zucht.

'Weg! Hup!'

De vrouw haalt haar schouders op en verlaat het enorme vertrek.

Het is stil in het kasteeltje.

De nietige slotheer frummelt een en ander weg en graait naar een apparaat dat het nog wel doet.

Genoeg mailtjes, allemaal zakelijk gelul, vol obligate nieuwjaarswensen. Veel gezeik over GO AHEAD EAGLES, de club waarvan hij nog steeds voorzitter is. Het moet allemaal beter en ze hebben altijd geld nodig.

Bernard Kolfschooten is moe.

Zijn wettige echtgenote viert oud en nieuw in New York waar hun dochter aan een veel te dure universiteit studeert.

Ze had niet eens gevraagd of hij meeging.

Ook de Oudejaarsconference in het nieuwe theater aan de IJssel, een ander kindje van hem, had hij laten lopen. Badeloch, de directrice, drong niet aan toen hij haar belde met de boodschap dat hij verhinderd was.

Te zeer in de ban van haar succes, terwijl ze verdomme alles aan hem te danken heeft. 'Bernard,' had ze gezegd, 'het is precies gegaan zoals jij had voorspeld.'

Ja logisch, overbodige opmerking.

'Nou Baadje,' had hij gezegd, 'geniet er maar van, ik kijk wel naar DTV.'

De Deventer Omroep, dankzij zijn financiële injecties nog steeds in de lucht, ging de conférence van Grootbarge live uitzenden. 'Dankjewel, Bernard, je bent een schat.'

Daar meende ze niets van, die hoer. Vaak hadden ze gedineerd, altijd had hij onder tafel haar hand gepakt. Die glimlach dan.

Nee, Bernard, laten we het gezellig houden. Ze was dan zogenaamd lesbisch, en getrouwd met dat wijf... die mislukte actrice... ach ja, het zal wel.

Hij is gisteren tijdens de uitzending in slaap gevallen, hier op zijn

eindeloze bankstel. Mylena, binnengelaten door die inval-butler, heeft hem gewekt. Op haar manier. Op de manier die hij haar heeft geleerd.

Shit!

Hij probeert overeind te komen uit de kussens, staakt die worsteling, grijpt weer naar zijn telefoon en scrollt naar nu.nl.

Er zijn geen verontrustende berichten.

De telefoon in zijn hand begint te trillen.

'Ja'

'Gelukkig Nieuwjaar, pappa.'

'Het is midden in de nacht bij jullie.'

'Gelukkig Nieuwjaar, pappa.'

Hij kan zijn dochter horen zuchten.

'We hebben je al eerder gebeld, maar je nam niet op, het is hier fantastisch, we staan op een rooftop en iedereen...'

'Jajaja, ook gelukkig Nieuwjaar, schatje,' onderbreekt hij haar, 'is mamma daar ook?'

Pas nu hoort hij het geluid van feestmuziek en uitgelaten mensen.

'Ik ga haar even zoeken, pappa.'

Staat zich natuurlijk af te laten likken door een of ander jong studentje.

De stem van zijn vrouw. Een emmer ijswater die over hem wordt uitgestort.

Hij is het inmiddels gewend.

'Hallo.'

Bernard zwijgt gekwetst.

'Hallo, Ben.'

Hij hoort haar zuchten.

'Gelukkig Nieuwjaar, Ben.'

Hij perst zijn lippen op elkaar.

'Ga je nog wat zeggen, Ben?'

'Jij ook,' zegt hij.

'Gaat alles goed?'

'Natuurlijk.'

‘Wij hebben het leuk hier.’
‘Oh, nou fijn.’
‘Heb je nog wat gedaan gisteren?’
‘Ik was moe, ben voor de televisie in slaap gevallen.’
‘Hou er toch eens mee op, Ben.’
‘Wat nou weer?’
‘Gaat toch eens leven, in plaats van jezelf te bewijzen.’
‘Ik hoef mezelf niet te bewijzen.’
Vanaf de andere kant van de oceaan klinkt een schamper lachje.
‘Is die hoer nog langs geweest?’
‘Wat bedoel je?’
‘Die rooie.’
‘Wat lul je nou? Heb je me laten bespioneren?’
‘Ach Bennetje, wat ben je toch een sukkel.’
De verbinding wordt verbroken.
Zijn imperium is groot en machtig, maar het kapitaal van haar familie is een van de pijlers. Ze heeft hem laatst gezegd dat ze nog steeds van hem houdt.
Haar kennende meent ze het.
De Adriatische kust, ze waren een heel stuk verderop gelopen. Weg van het volgemierde strand, de herrie, de tasjesverkopers, het blubberende bloot. Carola was een jaar, kon net op haar beentjes staan. Ze dribbelde tussen hen in. Toen ze moe werd, droeg hij haar. Geur van zonnebrand, het koele lijfje tegen zijn borst.
‘Zullen we terug gaan?’ stelde ze voor
‘Nog even,’ zei hij, ‘ik wil die rots voorbij.’
Zo was hij.
Zij liep mee.
Voorbij de rots, uit het zicht van de badgasten, lag een klein strandje.
‘Onze beloning,’ zei hij.
Hij zette Carola op haar beentjes en strekte zich uit.
‘Kom liggen, lieverd, alles voor ons alleen.’
Een plotselinge golf, de tong van een hagedis, stortte zich op het

kleine meisje. Natuurwetten kennen nauwelijks vertraging. Terwijl hij zich oprichtte, had zij zich in de branding gestort, vechtend voor haar kind. Ze lagen proestend in de golven, nog geen vijf meter van hem vandaan. Het leek een oceaan verderop. 'Lul,' had ze gezegd. De hele terugweg had zij Carola gedragen.

4

VRIJDAG 1 JANUARI 10.50 UUR

Charlotte Groot Kormelink weet wat het is om op Nieuwsjaardag met een kater wakker te worden. Maar ondanks het feit dat ze gisteren, op een entreebubbelwatertje in het theater na, niets gedronken heeft, is ze brakker dan ooit.

Ze had zich er veel van voorgesteld. En het wás ook een feestelijke bende geweest. Teun in z'n goeie goed, ze zag hoe de dames naar hem keken. Hij haatte het om kleren te kopen, ze was met hem meegeweest op een koopavond.

Lijdzaam liet hij zich van pashokje naar pashokje voeren. Aan zijn lijf lag het niet, hij kon een hoop hebben. Af en toe raakte ze hem aan, om iets in model te trekken, per ongeluk viel haar blik tijdens het passen op zijn onderbroek. Niet de eenkennige witte onderbroek die ze had verwacht, maar een hip boxershort. Ongetwijfeld uit de tijd dat hij nog verkering had met Esmee Tak, de persdame van GO AHEAD EAGLES.

Zuinig was hij niet, alles wat hem beviel kocht hij, opgelucht dat hij weer voor even kleding genoeg had.

Hij had haar thuis opgehaald in zijn nieuwe pak met het lavendelkleurige overhemd eronder. Ze zoende hem op de wang, dat lukte tegenwoordig zonder dat hij ging blozen, en frummelde aan zijn stropdas.

Hun gezichten raakten elkaar bijna, ze voelde zijn adem.